

lægge Mærke til de Forbringinger, der gjøres til Kirkestyrelsen. Efter Ytringer i Betænkningen at dømme, erkjender Udvalgets Fleertal, at der vistnok paa mangt et Sted i Landet trænges til „en mere vækkende og frugtbar Forkyndelse af Ordet“; dette er ogsaa blevet udtalt i en Adresse til Rigsdagen, som i disse Dage er indkommen fra endeel jydsk Præster, hvori det hedder: „at der i Folketirken hersker megen aandelig Død, og at Grunden dertil ikke sjældent maa søges deri, at Ordets Forkyndelse lyder heelt simpelt, og at Sjælepleien forsømmes“, og Midlet derimod, mener Adressen, skal fremstilles igjennem og støttes paa „et kraftigere Tilsyn og en virksommere Styrelse“. Ogsaa det ærede Udvalgs Fleertal mener, at Styrelsen kunde gjøre langt Mere, end den hidtil har gjort, navnlig da ved at bestikke „omhyggeligt prøvede Sjælesørgere“. Men jeg vil nu spørge, om Kirkestyrelsen virkelig kan virke med det Held, som man forudsætter, naar der ikke bliver indrømmet Frihed. Ganske vist vil det hjælpe meget, naar der kun bliver bestikket „omhyggeligt prøvede Sjælesørgere“, kun bliver bestikket virkelig beaanbede og dygtige Lærere. Men hvorledes skulle disse dygtige Lærere komme tilstede? Mon ikke netop derved, at der kommer større Frihed ind i de kirkelige Forhold, mon ikke netop ved, at der kommer større aandeligt Liv ind i det hele Religions-samsund? Derfor vil jeg bede den høitærede Cultusminister, som jeg nærer saa stor Agtelse for, om, at han vil bidrage til, at Mindretallets Forslag kan blive til Lov, thi det er netop ved at indrømme en større Frihed, at han kan indbringe de Forbringinger, der stilles til Kirkestyrelsen; det er derved, at der bliver virket oplivende og styrkende paa Livet i Christendommen. — Naar den høitærede Cultusminister i forrige Møde gjorde opmærksom paa, at han ikke havde kunnet indhente Geistlighedens Erklæring over Lovforslaget, fordi det var et privat Forslag, og han dog ikke kunde indhente den, efterat dette var indbragt, medens han derhos tilspode, at han, hvis Lovforslaget blev forkastet, derimod uopholdeligt skulde indhente Betænkninger, saa maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at der, hvis den høitærede

Cultusminister virkelig finder, at en saadan Erklærings Indhentelse er nødvendig, har været givet Anledning nok dertil langt tidligere. Det er jo over Aar og Dag siden, at et lignende Forslag fremkom i Rigsdagens Landsting paa Grund af den samme Foranledning som nu; det faldt dengang, men vistnok, tør jeg sige, nærmest, fordi der dengang manglede en betryggende Bestemmelse, som nu er indført. Er der altsaa overhovedet Anledning til at indhente Erklæring, saa var den jo allerede tilstede dengang.

Der var et Medlem, det ærede 6te for 2den Kreds (Haffner), med hvis Udtalelser jeg ellers samstemmer i Meget, som i forrige Møde raadede Thinget til at stemme imod Lovforslaget, fordi det ikke gaaer nær vidt nok, fordi det indeholder et alt for lidet Tillæg til den Ordning, der nu bestaaer, og fordi der kræves langt Mere for at tilfredsstille den Trang, der er til større Frihed i Kirken. Han motiverede derfor sin Afstemning derved, at man ved at stemme imod Lovforslaget vilde fremtvinge en langt videregaaende Omordning, idet den nærværende Tilstand var aldeles uholdbar og maatte føre til en Sprængning. Jeg holder imidlertid ikke af, hvad der saaledes skal fremtvinges gennem en mulig Sprængning; jeg ønsker helst, at Alt ordner sig ad en jævn og rolig Vej, og jeg maa derfor tilraade, at vi tage det foreliggende Forslag; det vil tilfredsstille den Trang, som i Diebliffet er tilstede. Jeg indrømmer derimod, at det ingenlunde vil tilfredsstille i Længden, og at der skal noget Mere til for at gjøre dette. Jeg troer, at et lignende Forslag som det, der kom ind her til os fra Folkethinget, er det, som vi omtrent ville komme til. Det foreliggende Forslag tilfredsstiller imidlertid, som sagt, den diebliffelige Trang, men der vil efter dets Vedtagelse sandelig være Anledning nok endda til at tage under Overveielse, hvad der videre skal gjøres, Anledning nok endda til at indhente en Kirkecommissions Betænkning om den videregaaende friere Ordning i Folketirken, som vil behøves. Jeg vil altsaa foretrække at tage Mindretallets Forslag, der tilfredsstiller den diebliffelige Trang; derved